

Rachel Renée Russell

Diari
d'una
PENJADA

Edició
renovada
MÉS PENJADA
QUE MAI!

Manual de
supervivència
a l'institut

Estrella Polar

Rachel Renée Russell

Diari
d'una

PENJADA

Manual de
supervivència
a l'institut

amb la Nikki Russell i l'Erin Russell

Aquest llibre és una obra de ficció. Qualsevol referència a fets històrics o gent real s'ha fet servir de manera fictícia. Altres noms, personatges, llocs i incidents són producte de la imaginació de l'autora i qualsevol similitud amb fets o persones reals, vives o mortes, és totalment una coincidència.

Estrella Polar * Sèrie *Diari d'una penjada* * Títol original en anglès: *Tales from a NOT-SO-Fabulous Life* * © del text: 2009, Rachel Renée Russell *

Primera edició en llengua anglesa: ALADDIN (un segell de Simon & Schuster Children's Publishing Division) * Tots els drets reservats * Disseny de la sèrie: Lisa Vega * Disseny del llibre: Lisa Vega i Karin Paprocki * Primera edició en català en aquest format: febrer del 2017 * © de la traducció: Xevi Solé * d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial b2, s.l.u.

* Estrella Polar * Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

* estrellapolar.cat * info@estrellapolar.cat

* Fotocomposició: Víctor Igual, SL

ISBN: 978-84-9137-188-5

Dipòsit legal: B. 1.063-2017

Imprès a Catalunya

Prohibida qualsevol mena de còpia.

DISSABTE, 31 D'AGOST

De vegades penso que a la meua mare SE LI'N VA LA PINÇA. I hi ha dies que n'estic completament convençuda.

Com avui.

El drama ha començat aquest matí quan, com qui no vol la cosa, li he demanat que em comprés un d'aquests iPhones tan guapos que ho fan pràcticament tot. Per a mi, era una necessitat bàsica, gairebé tan important com l'aire per respirar.

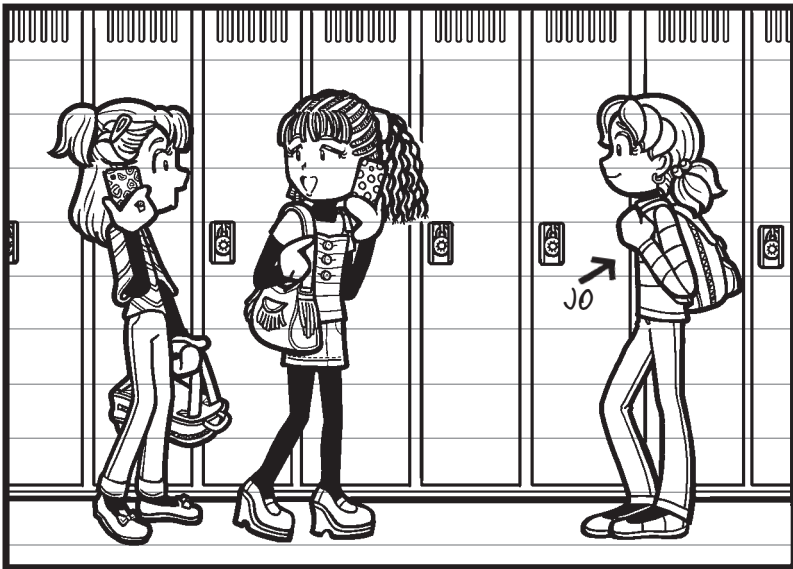
No se m'acudia cap manera millor de fer-me un lloc en el grup dels GDF (guapos, divertits i famosos) de la meua nova escola privada, Westchester Country Day, que deixar-los al·lucinats amb un mòbil nou de trinca.

L'any passat semblava que era l'ÚNICA alumna de TOTA l'escola que no en tenia 😞. Per això vaig decidir comprar-me'n un de segona mà i tirat de preu per Internet. Era més gran del que hauria volgut, però suposo que tampoc no podia demanar més per 12,99 \$.

Vaig guardar el mòbil a l'armariet i vaig fer córrer la veu que la gent podia enviar-me els XAFARDEJOS més sucosos al mòbil NOU!

I vaig començar a comptar els segons que faltaven perquè la meua vida social comencés de debò.

Em vaig posar molt nerviosa quan vaig veure que dues noies del GDF venien pel passadís cap a on jo era mentre parlaven pel mòbil.

Van venir de pet al meu armariet i es van mostrar superenrotllades.

Em van convidar a seure amb elles a l'hora de dinar i vaig acceptar fent la desmenjada, tot i que la veritat és que per dins ballava el meu ball de celebració.

Però llavors les coses es van començar a complicar.

Em van explicar que havien sentit comentaris sucosos del meu nou iPhone i que tothom (es referien a la resta del grup de GDF) es moria de ganes de veure'l.

Estava a punt d'explicar-los que havia dit que volia «xafardejos sucosos AL meu mòbil nou» i NO «xafardejos sucosos SOBRE el meu mòbil nou», però no vaig poder perquè just en aquell moment el mòbil va començar a sonar.

MOLT FORT.

Vaig fer veure que no me n'adonava, però les dues noies GDF se'm van quedar mirant com preguntant-me si no pensava contestar.

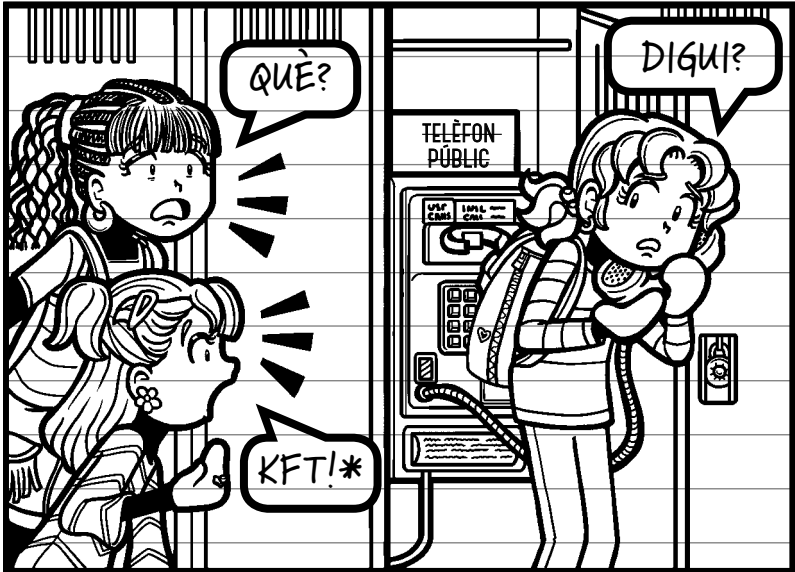

Lògicament, no ho volia fer perquè estava convençuda que, quan el veiessin, s'endurien una petita decepció.

Per això em vaig quedar com un estaquirot, resant perquè el telèfon parés de sonar, però no ho va fer.

Al cap de pocs segons, tota la penya que hi havia al passadís se'm va quedar mirant.

Finalment, em vaig rendir, vaig obrir la porta de l'armariet i vaig despenjar el telèfon. Bàsicament, per deixar de sentir aquell soroll ESPANTÓS.

* KFT: que fort, tia!

Vaig dir: «Mmm... Ho sento. S'equivoca».

I, quan em vaig girar, les dues noies GDF van arrencar a córrer pel passadís, cridant «Fora! Emporta-te'l lluny!».

Suporto que això significava que ja NO volien dinar amb mi. Quina VERGONYA!

La lliçó més important que vaig aprendre l'any passat

va ser que tenir un mòbil tronat i PASSAT de moda o, directament, no tenir-ne CAP, et pot DESGRACIAR la vida social.

Milions de nanos sovint s'OBLIDEN de fer els deures, però mai no n'endampan un sense mòbil. Per això li clavava la tabarra a ma mare perquè me'n comprés un de bo.

Vaig mirar d'estalviar per poder-me'l comprar jo, però va ser missió impossible. Bàsicament, perquè sóc una artista que està COMPLETAMENT ENGANXADA al dibuix. I si no dibuixo cada dia em poso HISTÈRICA!

Em gasto TOTA la pasta en quaderns, llapis, bolis, colònies d'estiu artístiques i coses per l'estil.

Ei, estic tan ARRUÏNADA que un batut del McDonald's el pago a terminis!

Sigui com sigui, quan la mare ha arribat del centre comercial amb un regal per celebrar la tornada a l'escola, estava segura de què era.

M'ha fet tot un discurs dient-me que començar en una nova escola privada seria «un moment de creixement personal bestial», i que el meu millor «mecanisme d'adaptació i superació de la tensió» seria «comunicar» els meus «pensaments i emocions».

M'he posat

EU FÒRICA

perquè amb un

MÒBIL NOU

bé et pots comunicar, oi? 😊

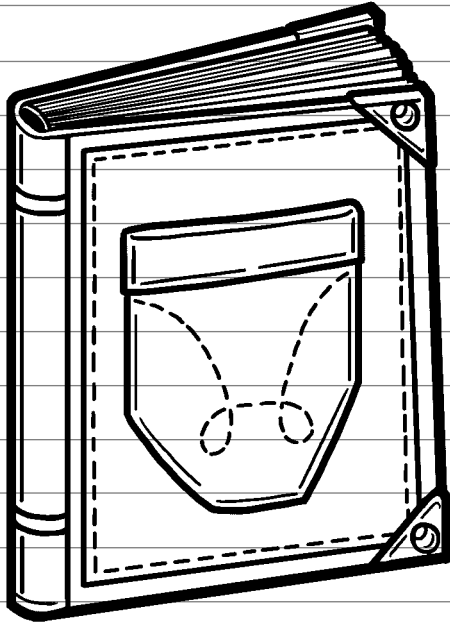
De fet, m'he perdut gran part del discurs de la mare perquè ja M'IMAGINAVA totes les aplicacions tan guapes, els jocs i la música que em podria descarregar.

Realment, seria un AMOR A PRIMERA VISTA!...

JO | EL MEU MÒBIL NOU

Però quan la mare ha acabat finalment aquella xerradeta, m'ha fet un somriure d'orella a orella, m'ha abraçat i m'ha donat un LLIBRE...

L'he obert i he començat a passar **FRENÈTICAMENT** les pàgines perquè pensava que potser havia amagat el mòbil a dins.

De fet, tot encaixava perquè els anuncis deien que era el model més prim del mercat.

Però, a poc a poc, he anat veient que la mare **NO** m'havia comprat un mòbil i que el meu suposat regal era un estúpid llibret! ☹️

D'un pèl que no em moro d'un ATAC DE COR!

Llavors he vist que TOTES les pàgines del llibre estaven en BLANC.

I he pensat: OH—NO—NO—POT—SER!

La mare m'havia donat dues coses: un DIARI i la prova irrefutable que, realment,

TÉ UN
ENCEFALOGRAMA
PLA!!

Ja no queda absolutament ningú que escrigui els seus pensaments més íntims i profunds i els secrets més foscos en un diari! PER QUÈ?? Doncs perquè n'hi ha prou que una o dues persones coneixin les teves coses perquè la teva REPUTACIÓ se'n vagi a fer punyetes.

Se suposa que ja escrius aquest tipus de coses al teu BLOG perquè MILIONS de persones ho llegeixin!!!...

Només a una AUTÈNTICA PENJADA la poden
enxampar ESCRIVINT en un DIARI!!! Aquest és EL
pitjor regal que m'han fet mai!

Volia cridar amb totes les forces: «Mama, no
necessito un llibre ESTÚPID de més de
tres-centes pàgines en BLANC!!!».

El que **NECESSITO** és poder «comunicar» als amics els «pensaments i emocions» que tinc a través del mòbil.

Espereu! Que burra que sóc! Si no tinc amics. **NO ENCARA.** Però això pot canviar de la nit al dia i he d'estar preparada. Amb un mòbil nou, promet i petit!

Mentrestant, mai **NO** tornaré a escriure en aquest diari.

MAI DE LA VIDA!

